

affluttet Konventionen, have ikke ganske været af denne Mening, idet der, som jeg før sagde, udtrykkelig staar i Artikel 12, at Artikel 2 henhører under de Bestemmelser, der kræve Lovgivningsmagtens Stadfæstelse. Og naar det ærede Medlem saa mener, at Straffelovens § 295 er tilstrækkelig Hjemmel til at straffe den Forsælse, som omtales i Artikel 2, saa kunde jeg i den Anledning ønske at stille det Spørgsmaal til det ærede Medlem: Tror han, at en Skipper, som river et Telegrafstabel ituovre i America eller Australien, i dette Dieblik kan straffes efter dansk Lovgivning, naar det meldes her hjemme? Jeg tror det ikke. Straffelovens § 295 hjemler det ikke. Den gjælder, som det ærede Medlem meget rigtig bemærkede, kun „Forsæt“; men saa vil han supplere den med Straffelovens § 3. Jeg har ikke været saa heldig i den Overflodighed af Bøger, vi have her, at kunne faae fat i Straffeloven, men jeg skalde tagemeget feil om det ærede Medlem ikke sagde, at der i Straffelovens § 3 staar: „Forbrydelser, der begaas af Fartøier o. s. v.“, men det staar der ikke; der staar: „Forbrydelser, der begaas om Bord i Fartøier o. s. v.“, men om man dertil kan henregne den Slags Forsæelser, som der her er Tale om, maa jeg anse for meget tvivlsomt. Dertil kommer, at § 295 ikke har saa vidt et Omfang som § 2, idet den fordrer, at en Bestadigelse skal være stet, medens Artikel 2 kun gaar ud paa en Maagtomhed, som foranlediger Brud, hvorved Telegraferingen kunde blive afbrudt eller forstyrret. Straffelovens § 295 forlanger udtrykkelig, at Telegraferingen skal være afbrudt, og det er ikke det Samme Men jeg slutter med, hvad jeg sagde før, at det er det Forsigtigste at optage Konventionens Artikel 2 i Loven, det vil man aldrig fortryde, hvorimod man let kan komme til at fortryde det Andet. Det kommer jo stet ikke an paa, hvad det ærede Medlem mener, eller hvad jeg mener, eller hvad det høie Landsting mener, eller hvad den høitærede Indenrigsminister mener, men det kommer an paa, hvad Domstolene, hvad Høiesteret mener, og naar den ikke deler den Mening, som det ærede Medlem forfægter, at det er overflødig at gjøre Dit og Dat, og Sagen kommer til Doms, og Høiesteret siger det Modsatte, saa staa vi der. Altsaa, man skal være saa forsigtig som muligt i saa Henseende. De Bemærkninger, som det ærede Medlem gjorde med Hensyn til Forslagene om, at de Forsigtighedsregler, der efter Lovforslagets §§ 1 o. 2 skulde iagttages af Fisterfartøier udenfor Soterritoriet, ogsaa skulde gjælde paa Soterritoriet, forstod jeg oprigtigst ikke ganske. Det ærede Medlem sagde,

at vore Farvande aldeles ikke egnede sig dertil. Det vil da sige, naar vi tage Drexind, Lille Belt og de smaa Sunde nede imellem Æerne, ja de egne sig ikke bogstavelig dertil, men jeg kan ikke se, at der er nogen Grund til at lade alle vore store Farvande en Mil ud til Søgrændsen ligge louløse i Retning af dette Punkt. Og naar det ærede Medlem sagde, at det blev noget ubestemt, hvorvidt Farvandet tilstøder det, saa skal jeg sige: Ja ganske vist, det bliver altid i hvert enkelt Tilfælde en Skjønssag. Det vil blive en Skjønssag om det kan siges, og det skal jo bevises, at Skibet ikke har holdt sig en Fjerdingvei fra det andet. Det vil jo være en Skjønssag, men at lade en Ting ligge, fordi man ikke synes, at det i hvert enkelt Tilfælde kan blive tydeligt nok, synes jeg dog ikke, der er tilstrækkelig Grund til. Jeg skal derfor vedblivende anmode det høie Thing om at stemme for mine Endringsforslag. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa en Ting, og det vil jeg ikke i Dieblicket sige noget Bestemt om. Han sagde, at naar vi i Lovforslaget optog Konventionens Artikel 2, saa skal det udtrykkelig staa deri, at denne Bestemmelse ogsaa gjælder udenfor Soterritoriet. Det har han maafe Ret i, men det er i hvert Tilfælde en Ting, der overmaade let kan rettes til 3die Behandling. Jeg har imidlertid ikke anset det nødvendigt efter hele den Form, der iøvrigt er givet Lovforslaget, fordi vi have Bestemmelser f. Ex. i § 4, der gjælde baade paa og udenfor Soterritoriet — der staar der ikke Noget om det — og kan § 4 gaa og, som den er, gjælde baade paa Soterritoriet og udenfor det, kan § 1 det ogsaa.

Broberg: Jeg skal med Hensyn til, hvad den ærede sidste Taler udtalte om, hvor Sags Anlæggelse skal finde Sted, og altsaa efter hvilke Love der skal gaas frem, bemærke, at Artikel 8 jo giver nøiagtige Oplysninger derom. Der siges nemlig, at i Tilfælde af Overtrædelser af nærværende Konvention skulde Domstolene i det Land, hvortil det Skib hører, om Bord paa hvilket Overtrædelser har fundet Sted, være Sagens rette Værnething. Det bekræfter jo ogsaa, hvad den ærede sidste Taler sagde, at naar f. Ex. et amerikansk Skib bestadiger et Lov, kan man virkelig ikke dømme det efter Lovene herhjemme, men Skibet vil blive dømt efter Lovene i det Land, hvor det hører hjemme. Naar der af det juridiske Medlem i Udvalget (Schlegel) er yttret, at det hidtil er gaaet meget godt paa vort Soterritorium med at reparere Love, og at man ikke har været generet paa nogen Maade derved, skal